

Editoriaal

Beste TAZ-bezoeker,

Het scheelde niet veel, of Uw Boordmatras... euh... Boordmatroos had de nacht doorgebracht op het aangekoekte balaton van de Tazette-kajuit. Terwijl mijn trouwe medewerkers, de breedgeschouderde scheepswijven La Gabinella en Black Kat, hun *ladies' night* hielden langs de Oostendse boîtes en ondertussen de oren spitsten naar nog meer vette Tazeteklap, hadden plichtsgetrouwe nachtwakers Uw Boordmatroos achter slot en grendel gezet in de redactiekajuit. Niet dat ik er zelf van wist. Pas toen La Gabinella rood aangelopen de kajuit inwaggelde, en met dikke tong verkondigde dat ze mij bevrijd had, daagde het de Boordmatroos dat hij twee uur lang een gevangene was geweest. La Gabinella kennende, zal mijn wederdienst méér moeten zijn dan een bakje vers gepelde garnalen...

De Boordmatroos wil graag een oproep doen aan de Jong Theater- en de Jong Muziekjuryleden, om hun rol in de jury middels een poëtische, kernachtige oneliner te verwoorden. Dit met het oog op een *acte de présence* in de Tazette, waarmee de nevelen van anonimiteit rond hun hoofd eindelijk zullen opklaren.

Geniet... geniet... genietgenietgenietgeniet...

Uw Boordmatroos

Alle kaarten op tafel

Als er ooit een schrijf wordt opgericht voor theater, dan zal juryvoorzitter Peter Anthonissen de hogepriester zijn. In een vorig leven was hij theaterrecensent voor De Morgen, nu is hij dramaturg en coach bij FABULEUS. Voor het vijfde jaar op rij zetelt hij in de jury van Jong Theater, sinds 2004 als voorzitter. Alles wat hij onderneemt, wordt gedreven door liefde voor theater. Vóór hij zich eind deze week in stil beraad en achter gesloten deuren terugtrekt, voelen wij hem nog eens aan de tand over zijn goede voornemens, zijn visie op jonge makers en het strenge juryprotocol.

Je bent nu voor het vijfde jaar op rij jurylid op Theater aan Zee. Is er ondertussen iets veranderd aan je kijk op theater?

PA: Ja. De positie van waaruit ik kijk is veranderd. Het is duidelijk dat ik de jongste jaren als dramaturg aan de slag ben gegaan, dat dát nu mijn job is. Daardoor ben ik meer vertrouwd geraakt met het werk van jonge makers, de complexiteit van maakprocessen, de menselijke verhoudingen tijdens een creatieproces. Ben ik daardoor meer of minder kritisch geworden? Ik denk dat je dat kan vertalen naar meer of minder begrip voor de dingen die ik zie.

Hoe kijkt de dramaturg Peter Anthonissen terug naar de recensent Peter Anthonissen?

PA: Wat een moeilijke vraag... (*zucht*) Ik herlees mijn teksten alleen als het echt moet. Eigenlijk kom ik weinig in aanraking met mijn verleden als recensent. In theorie draag je als recensent het respect en begrip voor makers heel hoog in het vaandel. Je vraagt je af wat die mensen willen vertellen en hoe ze dat in scène brengen... maar dat wordt vaak door hen niet zo ervaren. Het is ontstellend wat er maar overblijft aan geschriften waarover ik tevreden ben. Enkele artikels in *Etcetera* en een handvol recensies... Hoewel ik niet akkoord ga met de bewering dat kritische teksten vluchtig zijn en de dag na publicatie hun relevantie verliezen.

Vorig jaar telde de jury elf leden, dit jaar zeven. De gemiddelde leeftijd ligt ook iets hoger.

PA: Het is ontzettend fijn om veel verschillende stemmen te hebben in de jury. Hoe meer hoe beter. Maar zeven is praktisch veel werkbaarder dan elf. We hebben dat vorig jaar gemerkt, de deliberatie duurde meer dan vijf uur... Wat de leeftijd betreft, naar de toekomst toe zou het geen kwaad kunnen dat de jongere generatie ook vertegenwoordigd is. Ik ken de leeftijd van de dames niet, maar ik ben waarschijnlijk de jongste en toch ook al tien à twaalf jaar bezig in het theater. Overigens vind ik het ergens jammer dat er dit jaar maar één speler/maker in de jury zit (*Marijke Pinoy, nvdr*).

Heb je speciale voornemens voor dit jaar?

PA: Ik blijf het belangrijk vinden dat de juryleden gesprekken aanknopen en discussies aangaan met de makers. Zelfs op een ongedwongen festival als Theater aan Zee is er nog steeds een grote drempel en ik heb mij voorgenomen om daar iets aan te doen. Alleen vind ik nog steeds niet de juiste formule. Op een jonge maker afstappen en zeggen: "Hey, ik ben Peter van de jury, wil je weten wat ik denk?" lijkt mij een beetje grotesk. (*lacht*)

Mogen de juryleden tussendoor praten over de voorstellingen?

PA: Uiteraard heb je het er wel eens over, maar ik probeer mij te onthouden van commentaar over voorstellingen die de anderen nog niet gezien hebben. Wel gaan we niet met de volledige groep aan tafel zitten vóór de deliberatie, anders krijg je een soort tussendeliberatie. Ik wil het volledige plaatje bekijken en met zoveel mogelijk factoren rekening houden. Bijvoorbeeld of een productie in een professioneel kader gemaakt is of op eigen initiatief van de makers. Pas bij de deliberatie komen alle kaarten op tafel.

Hoe verloopt zo'n deliberatie? Is er een vast stramien? Een protocol?

PA: Dat ligt nog niet vast. Er zijn verschillende mogelijkheden: je kan beginnen met shortlists, een selectie van drie voorstellingen per jurylid of, zoals vorig jaar, de hele lijst aflopen en iedereen zijn stem laten horen. Dat laatste duurt wel wat langer.

Ben je graag juryvoorzitter? Hoelang zie je jezelf dit nog doen?

PA: Ik ben graag jurylid. (*brede glimlach*) Ik hoef niet per se voorzitter te zijn. Maar ik zie het wel als een eindig bestaan... al zou ik het erg missen.

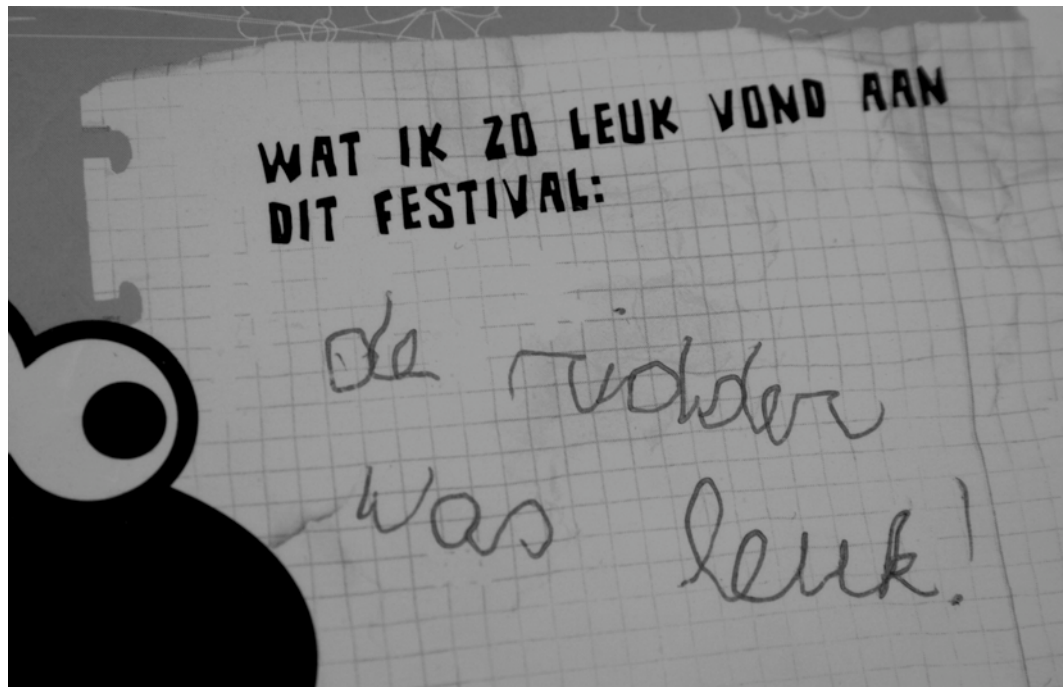
(De Boordmatroos)

TAZETTE

EDITIE # 06

DI 01/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Vergeet Vlieg niet!

Naast al dat serieuze theaterwerk zouden we bijna vergeten dat er aan TaZ ook een niet te versmaden familieliek bengelt: alle voorstellingen die de stempel van **Vlieg** dragen zijn geschikt voor de hele familie. *Ridder Jan, Het Fluistertheater* en het mysterieuze *Lava* verwachten de koters in het Leopoldpark, en op de leuke Vlieg-postkaarten kunnen de kinderen een briefje schrijven of een tekening maken om te zeggen wat ze van de voorstelling vonden. De kaartjes kunnen gepost worden in de postbus op het TaZ-secretariaat. Zoem! Vlieg verwacht jullie reacties!

TAZ TRIVIA

Wist u dat... niemand ontkomt aan het arendsoog van Peter Anthonissen? Ook niet ene Paul Schrijvens, door Peter ontmaskerd als Vlaanderens meest gesignaleerde performer. Anthonissen spotte bovengenoemde bij de wachtenden van Leentje Vandenbussche (*Alles en niets*), en beweert dat hij de man al in talloze vrijwillige performances door geheel Vlaanderen heeft opgemerkt. *Check him out!*

TaZettes protserige prijsvraag

"Wat deze vrouw poogt, is een werkbaar zelfbeeld opvissen tegenover het geweld van haar eigen lichaam en de mannen in haar leven. Ruw en uiteengeslagen, maar toch als een hoopvolle handtekening onder haar menswording."

1. Over wie gaat dit?
2. Wat betekent het?
3. Wie heeft het geschreven?

De prijs? Een exclusief avondje uit met *De Morgen*-recensent Wouter Hillaert!

The Prodigy + Wim De Craene: Menschen Im Hotel

"Ik zou Madonna wel eens binnendoen"

Vorig jaar studeerde de sympathieke Antwerpenaar Dries Helsen (familie van Tom noch Wim) af aan Studio Herman Teirlinck. *Menschen Im Hotel* is een ietwat uit de hand gelopen afstudeerproject dat hij nu in Oostende komt voorstellen.

Als er een prijs was voor de meest originele groepsnaam, dan ging 'Menschen Im Hotel' er geheid mee aan de haal. Waar komt die vandaan?

"Ze kwam er omdat je nu eenmaal een naam moet hebben. Ze is geïnspireerd op de titel van een Oostenrijks boek uit de jaren '20. Ik vond ze toepasselijk omdat ik aanvankelijk ook niet wist of de groep een vaste bezetting zou hebben."

Woest, het nummer dat op de TAZ-cd staat, is een heel erg rechttoerechtaan- rocknummer... Klinken jullie andere nummers ook zo?

"Nee. Ik denk dat we eerder new wave klinken. The Prodigy *meets* Wim De Craene. Zo zou ik het toch willen."

Stel dat je het helemaal maakt en je kunt iedereen krijgen, wie zou je wel eens willen binnendoen?

"(*lacht*) Madonna, omdat ze zo verschrikkelijk beroemd is."

Wat verwacht je van het muziekconcorso?

"We zijn blij dat we mogen spelen. We hopen vooral op twee toffe optredens met veel volk. Verder zien we wel."

Vandaag om 11.30u in Fort Napoleon en om 17u in het stationsbuffet.

(DLH)

Steeds paraat, die Serenad-o-maat

Ach, waar zijn ze heen, die romantische tijden waarin vurige jongelingen, enkel gewapend met hun bronstige stemgeluid of hoogstens met een schamele ukelele, een serenade plachten te brengen onder het raam van hun geliefde, niet wetende of hen een kushandje of de inhoud van een nachtpot zou toegeworpen worden? (Waar zijn trouwens ook de tijden heen dat men in de krant een volzin als deze mocht schrijven? Oei, zwijgen maar, of *seffens* hebben we Jeroen de Preter aan ons been.) De romantische ridders van Mambocito Mio verlangen blijkbaar net zo hard als ik terug naar de serenades van weleer, maar ze pakken het wél net iets economischer aan. In deze volautomatische tijden is er immers geen tijd meer voor ambachtelijke zoetgevooidheid, en dus ontwierpen de moderne barden een heuse *Serenad-o-maat*, niet misstaand naast de brood-, condoom en sigarettenautomaat in uw, jawel úw café.

Wie denkt in het met een donkerrood fluweel afgesloten hokje te midden van het Stationsplein eindelijk eens van bil te gaan, *forget it*. 'Persoonlijk', 'discreet' en 'automatisch' staat er nochtans op te lezen maar neen, deze eigenschappen slaan niét op de hand- en spandiensten van het vriendelijke meisje dat voor het hokje heeft postgevat. Wie de Serenad-o-maat betreedt komt weliswaar terecht in een sfeervol mini-boudoirtje met nachtlampje en behang uit de jaren stilletjes, maar prominent prijkt daar vooral een zoemende computer op tafel. Wie in het ding zijn liefdestoestand invult alsmede naam en koosnaam van de (ex-, toekomstige, verlangde) geliefde, wacht een op maat gesneden muzikale verrassing. Wél eerlijk zijn hoor, en zonder gêne de waarheid van uw mogelijks miserabele liefdesleven aan de computer prijsgeven, anders werkt de magie van de Serenad-o-maat niet. De beloning voor uw oprechte harteroerselen is grappig en gepersonaliseerd. Moderne minnaars: inspiratieloos of weer te laat? De Serenad-o-maat is steeds paraat!

PS.: 'Fijn', denkt u nu, 'maar ik ben bedlegerig, zit in een rolstoel of ik ben gewoon te lui om mijn huis uit te komen.' *No prob!* De Serenad-o-maat komt ook aan dat huis, in de vorm van een Serenadedienst, die de serenades versgebakken en geurig dampend aflevert onder het raam van uw geliefde. Nooit meer geklungel bij die balkonscène, Romeo!

(La Gabinella)

TAZ TELEX

* Vandaag te gast bij **TAZ Talk: Def P (Osdorp Posse), Christophe Vekeman** en **Stijn Meuris**. Zij bewijzen voor u dat **songteksten** ook literaire parels kunnen zijn. Afspraak om 17u in Galerie Beau-site aan de zeedijk!

* Theater aan Zee verwelkomt een **extra straatact: DAUTOSHOW** van en door **Maya Albert** en **Jits Van Belle**. Te bewonderen op het Wapenplein vandaag om 16h en 18h en morgen om 15h, 16h30 en 18h.

* De eerste voorstelling van **Entr'acte**, gepland voor morgen, is **afgelast**.

* De voorstelling **4.48 Psychosis** wordt toch in het **Engels** gespeeld.

* De aangekondigde **vuurcreatie** op donderdag 3/08 (23u) wordt vervangen door **Theater Tol**.

* De voorstellingen van **Stormdraak** op zondag 5 augustus vinden plaats om **9u30, 10u30** en **11u30**.

* **Théâtre de la Guillotine**: vandaag tot zaterdag op het Stationsplein tussen **22u** en **24u**.

Jonge dichters op TAZ Talk

"De stormachtige verhouding tussen woord en podium", dat is waar Art Residence Beau-site zich al de hele week, elke dag opnieuw, op voorbereidt. Zoals gisteren viel in te schatten houdt de locatie stevig stand. Ze hadden daarbij dit keer de hulp ingeroepen van grappenboer Gunther Lamoot, en die weet wel 's een woordje te placeren. Ieder vleugje poëzie besnuffelen als was het een lamskotelet. Daar komen geen bloemetjes aan te pas. Tenzij zo nodig een jury diende samengesteld: Astrid, Amber en Boterbloem. Het publiek grolde zowaar mee. Maar we vergeten bijna waar deze TAZ-Talk om draaide. Vier jonge poëziegoden zouden van hun stralenkrans komen nederdalen en hun beste beentje ontbloten. Als je op hun namen zou voortgaan, dacht je effectief aan een verzopen voetbalploeg, aangevoerd door een sprookjeskapitein. Maar er valt hier verdomme te recenseren... Thomas Logge wist te charmeren met een ontspannen pose en een al even ontspannen signatuur. Passeerde de revue in 's mans poëtica: allerhande fauna op sollicitatiegesprek, een bundel 'vals zingende spieren' en het koppel migranten Hugo en Charlotte. Tussen de lijnen door hoorde je de 'noodgedwongen' twijfel van een alter-ego tussen komedie en colère. Een iets warmere bries kwam opzetten onder 't intimistisch gesternte van Simon Van Buyten. 'Lippen die zich ontleden in lettergrepen', 'twee broeders in tweezaamheid'. Zowaar pastorale besognes, ware het niet dat de ontwapening zich op blote voeten (en in trainersvest) een weg baande naar je, ja naar je wat? Daar viel niet lang over te mijmeren want een ferme portie allitererend testosteron tekende zich reeds af aan de horizon. De 'driftdrang' poëzie van Sammy Deburggraeve bracht het podium dan toch nog in gevaar. Geen 'vogelkastjes timmerend' fijn besnaarde castratenzang, maar uitschuiers in een 'vlezige vallei van vunzige viesdoenerij'. Deburggraeve liet duidelijk niet in z'n boezem kijken. Daar hadden we Bernhard Christiaensen voor nodig, die met dwarse en bevreedende syntaxis taal wist te ontwrichten. Tot die even vreemd voor zich uit zat te staren, en ambtenaren die net hun paswoord hadden opgegeten en laboranten die onderzoek deden naar onder de oksel geurende Citroenschijfjes, tevergeefs ter hulp snelden. 'Bent u dan zo bijzonder?' klonk het onheilspellend uit een beteueterde mond. Met een ode aan 'de rode mier' op het strand van Oostende zou B. Christiaensen uiteindelijk ook de jury weten in te palmen. En dat met een mierenbeet, je moet het maar doen.

(Golfbreker)

TAZETTERAZZI

* Aidi's optreden in het Stationsbuffet gisteren liep 20 minuten vertraging op omdat de cellist op weg was naar Theater aan Zee in... Antwerpen.

* Quote van Katinka Polderman: 'Ik zou een danklied willen opdragen aan Christina Aguilera, omdat ze er met één hit in geslaagd is om het feminisme 40 jaar de tijd in te katapulteren, opdat vrouwen nog eens op ouderwetse wijze in hun gat zouden kunnen gepakt worden.'

* Het TAZ *nightlife* maakt zijn eerste slachtoffers:

BLACK BOX

'Gisterenavond ging ik naar het luisterconcert van Bertrand Belin in het Stationsbuffet. Een aantal mensen in de zaal slaagden er echter in het concert te verstoren door luidop te praten, ondanks de vele signalen die het publiek hen gaf. Wie een beetje respect heeft voor het publiek en de artiestencode verlaat de zaal indien ze niet geïnteresseerd zijn.' (anoniem)

(Dit is ons Tazette discussie-forum: laat uw heikele thema's, hete hangijzers en andere ongemakken hier achter en breng een verhit debat tot stand! Contactadres: dagkrant.taz@tartart.be)

TaZettetip

'Over twee troubadours op weg naar *De Onkusbare*, in een tijd van globaal cynisme', zo zegt de brochure. Vertel ons wat! *Troebelroes* van Theater Antigone werd door Marijke Pinoy omschreven als 'een zeer mannelijke voorstelling', en aan de foto te zien is dat geen leugen. (Voor de mensen met biersmaak in de mond die nu net wakker worden: *bon appétit!*) Joris Hessels en Dominique Van Malderen zijn moderne troubadours, die op het ritme van hun bonkend hart en de hoefslag van hun digitale paard richting de Ene rijden. Een lastige rit, want er is moed voor nodig om verliefd te zijn de dag van vandaag. *Troebelroes* is vandaag voor het eerst te zien in de Victoriazaal. *Be there!*

(La Gabinella)

Jong Muziek tijdens Stadsnomaden 1 en 2, zondag 30 juli 2006

Horen, zien, en vooral niet zwijgen

Het oog wil ook wat, zelfs als het om livemuziek gaat. Maar hoeveel wil dat oog nu precies? Dat was de vraag waarmee uw dienaar enigszins begon te worstelen na de drie totaal verschillende optredens van Jong Muziek tijdens de twee Stadsnomadenwandelingen.

In het geval van **MJ Sandoval**, de eerste muzikale stop tijdens Stadsnomaden 1, primeerde enkel de songs, zoveel was duidelijk, en die stonden er ook wat ons betreft. Wij hadden zelfs een donkerbruin vermoeden dat er ten huize Sandoval heel vaak naar PJ Harvey en naar *Rumours* van Fleetwood Mac wordt geluisterd, wat nóóit slecht is. Spijtig genoeg liep die vergelijking op gebied van podiumuitstraling, ook al speel je dan in een nauwe jazzkelder, volledig mank – het omgekeerde zou ons eerlijk gezegd ook verbaasd hebben.

Dat ze ons bij het binnenkomen met een beleefde handdruk welkom heetten en ons bij het verlaten van het zaaltje al even welopgevoed uitwuiden, dat onthouden wij vooral van **Contraband**. Van hun Nederlandstalige popmuziek herinneren we ons een bonkend zeemanslied, een zachte protestsong en een alleraardigst slaapliedje. Maar ook dat de brave jongens zich daarbij net iets te vaak lieten betrappen op belegen kleinkunstclichés, waardoor cabaretseke voorspelbaarheid hen enigszins parten speelde. *Breek uit jezelf*, zong Wim De Craene destijds niet voor niets. En uit je genre. Steengoede muzikanten, dat wel, en de beste schoonzonen die een moeder zich kan wensen.

Een pak speelser ging het er aan toe bij **Very Very Pop**, dat het muzikale luik van Stadsnomaden 2 verzorgde. Dit ondeugende viertal – drie jofele heren, één wulpse zangeres – charmeerde met hun vederlichte lolipop vol verwijzingen naar Franse disco en sixties pop – denk aan het geinige Stereo Total. Met de muziek zat het meer dan snor. Maar wat werkte die theatrale inkleding – nota bene speciaal voor TAZ, zo bleek achteraf – ons toch op de zenuwen. Kleine attributen als ouderwetse fietsjes en telefoontoestellen zijn best leuk. Maar een heus bed, een met boeken bezaaide vloer – hoe surreëel die op zichzelf ook was – en die vreselijk vervelende actrice met haar burleske verkleedpartijtjes: het was wat van het goede te veel. Het deed de op zich al vluchtige muziek van Very Very Pop nog sneller vervliegen. En dat is jammer, ook op een theaterfestival.

(Pepe)

10 nooit eerder gestelde vragen aan...

Podiumbeest *pur sang* **Stijn Meuris**

1 – Wat is het meest *nerdy* dat je ooit deed?

Ik ben zeker duizendmaal overal mijn bril verloren. Ik was een enorm beweeglijk kind, zeg maar een ADHD'ertje *avant-la-lettre*.

2 – Wat is je grootste afwijking?

Overal en altijd mijn bril verliezen. (*lacht*)

3 – Welk stripfiguurtje had je graag willen zijn?

Ik wás Guust Flater maar ik wou Buck Danny zijn (van de Belgisch/Franse stripreeks over een kolonel van de Amerikaanse luchtmacht/*Navy*). Die beleefde geweldige avonturen maar was nu ook weer niet de Don Juan van het corps.

4 – Wanneer ben je de laatste keer echt straalbezopen geweest?

Een drietal weken geleden heb ik me op Bospop Weert met The Waterboys en Tragically Hip eens zwaar laten gaan in het nochtans waterachtige Hollandse bier.

5 – Waarover ging de eerste song die je ooit schreef?

Mijn eerste song was *Maatschappij*, een nummer dat niet geheel ontoevallig over de maatschappij ging. Mijn fantastische openingszin luidde: 'De maatschappij, dat ben ik, en dat ben jij.'

6 – Met wie van je droommuzikanten zou je het liefst een plaat opnemen?

Met de gasten van de Tazette-band: Serge Feys (toetsen), Geoffrey Burton (gitaar) en Mirko Banovic (bas).

7 – Wat is de vreemdste plek waar je ooit gespeeld hebt?

Een jeugdhuis in Merchtem, waar daags tevoren een overstroming geweest was. Kennelijk waren ze vergeten het jeugdhuis te dweilen, want we stonden letterlijk in 20cm water. Sindsdien weet ik ook dat stroom en een elektrische microfoon geen geslaagde combinatie zijn.

8 – Nationaal bekende rockster of werken bij de NASA?

Het eerste lijkt me de meest haalbare kaart.

9 – Spaar je de slipjes die tijdens optredens naar je toegeworpen worden?

(*lacht*) Natuurlijk! Allemaal! Want het zijn er dus nul. Mijn fans gooien eerder zichzelf dan hun ondergoed naar het podium.

10 – Waarom draag je nog steeds een bril en geen lenzen?

Keer dan maar terug naar die tweede vraag. Je kan beter continu je bril verliezen dan je lenzen.

(Black Kat)